

Arrest

nr. 51 163 van 16 november 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 28 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 oktober 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 december 2009 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 2 juni 2010.

1.3. Op 29 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 30 juni 2010 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart in Syrië een 'ajnabi (vreemdeling) Koerd te zijn en afkomstig te zijn van Deriekh (Arabisch : al Malikîyya), provincie al Hassake. Op 13 maart 2004 zou u tijdens de Koerdische rellen in Deriekh zijn neergeschoten. U zou behandeld zijn in het openbaar ziekenhuis te Deriekh. Dokter T.(...), een naaste van u, zou u de raad gegeven hebben uw naam niet aan de Koerdische leiders mee te delen uit schrik voor repercussies door de Syrische autoriteiten eens zij deze lijst zouden kunnen inkijken. U zou na uw ziekenhuisopname op verschillende plaatsen, bij uw grootvader en peetouders, zijn gaan revalideren. U zou sinds zes jaar als kleermaker gewerkt hebben. In 2005 zou u sympathisant geworden zijn van de PYD (Partiya Yekitiya Demokrati). Mr. D.(...), de verantwoordelijke van de PYD in Deriekh, zou naar uw winkel gekomen zijn met de vraag om kleren te maken ter gelegenheid van Newroz (Nieuwjaar). U zou in 2006 en 2007 sporadisch deelgenomen hebben aan verschillende vergaderingen. Naar aanleiding van Newroz in 2009 zouden de Syrische autoriteiten naar uw winkel gekomen zijn en u aangemaand hebben geen kleren te maken voor het Newrozfeest. Op 2 september 2009 zou u samen met zo'n 200 à 250 andere mensen van de PYD het zesjarig bestaan van deze partij gevierd hebben. Dit feest zou plaatsgevonden hebben op het binnenplein van het huis van een zekere O.(...) H.(...) A.(...). Tijdens het feest zouden er echter agenten in burger van de Amn Siyasi (Politieke Veiligheidsdienst) zijn langsgelopen, alle feestvierders gefilmd hebben en zonder meer weer vertrokken zijn. Enkele uren later zou u via uw oom M.(...) O.(...) ingelicht zijn over het feit dat drie kameraden aangehouden waren. U zou naar het dorp Semalka zijn gegaan. Op 2 september 2009 zou uw vader, in de plaats van u, zijn aangehouden en de volgende dag zijn vrijgelaten. De autoriteiten zouden naar u op zoek zijn omdat u op de film van de viering van de PYD geïdentificeerd was. Uw vader zou vanuit het bureau van de Amn Siyasi uw broer J.(...) per gsm verwittigd hebben. J.(...) zou u op 3 september 2009 met een gehuurde wagen via Aleppo naar Damascus hebben gebracht. Tijdens uw verblijf in Damascus zou u de namen van de gearresteerden vernomen hebben, namelijk S.(...) M.(...), A.(...) D.(...) en R.(...) M.(...). Op 2 oktober 2009 zou u per taxi, zonder in het bezit te zijn van enig document, naar Aleppo zijn gereisd. Vervolgens zou u naar Bab al Hawa zijn gereisd, waar u illegaal de grens met Turkije bent overgestoken. In Turkije zou u van de smokkelaar een Palestijns document gekregen hebben als bewijs van uw identiteit. U zou per bus naar Istanbul zijn gereisd waar u op 7 oktober 2009 zou zijn aangekomen. Op 16 oktober 2009 zou u per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd. Op 23 oktober 2009 zou u in België zijn aangekomen en dezelfde dag nog heeft u hier asiel aangevraagd. In november 2009 zou u via via in contact gekomen zijn met Mr. D.(...), die ondertussen hier in België verblijft. U zou in november 2009 deelgenomen hebben aan de hongerstaking georganiseerd door de PYD. U zou een attest van de PYD aangevraagd hebben dat u één maand later op 16 februari 2010 ontving. Op 12 maart 2010 zou u deelgenomen hebben aan een betoging voor de Syrische ambassade.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

*Zo kan er **geen geloof** worden gehecht aan uw asielrelaas. U beweert dat u sinds 2 september 2009 door de Syrische autoriteiten zou worden gezocht omwille van uw deelname aan de viering van de verjaardag van de PYD diezelfde dag en dat drie andere deelnemers – S.(...) M.(...), A.(...) D.(...) en R.(...) M.(...) - opgepakt zouden zijn (gehoorverslag CGVS, pp. 3, 4 en 5). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat het toch wel heel opmerkelijk is dat er op 2 september 2009 een viering zou zijn doorgedaan naar aanleiding van het zesjarig bestaan van de PYD vermits de oprichtingsdatum van de partij **20 september 2003** is. Uit diezelfde info blijkt ook dat er nergens een spoor terug te vinden is van de arrestaties van de drie bovengenoemde personen, dit terwijl verschillende betrouwbare instanties naar best vermogen proberen de vrijheidsberovingen door de Syrische autoriteiten - die effectief erg repressief tegen de bewuste partij optreden - bij te houden en te publiceren. Bovendien kan het niet overtuigen dat jullie tijdens jullie deelname aan deze viering wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat jullie door de Politieke Veiligheidsdienst werden gefilmd doch het niet nodig zouden hebben gevonden te vluchten louter en alleen omdat jullie het feest wilden beëindigen (gehoorverslag CGVS, p.5). In het licht van bovengenoemde opmerkingen kan er geen verder geloof worden gehecht aan uw asielrelaas.*

De ongeloofwaardigheid van de door u beweerde asielmotieven wordt andermaal bevestigd door volgende vaststelling. Zo stelt u vooreerst expliciet geen verdere informatie te hebben met

betrekking tot de drie gearresteerden, dit ondanks het feit dat u beweert contacten te hebben met de PYD hier in België. Informatie hieromtrent is immers belangrijk om uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken. U stelt weliswaar navraag te hebben gedaan naar hun situatie, doch Mr. D.(...) zou u er op gewezen hebben zich te concentreren op uw eigen situatie hier, veeleer dan op de situatie van de Koerden in Syrië. U voegt hier nog aan toe dat hij zeker over informatie beschikt over hen, maar hij zou u hieromtrent niets hebben laten weten en u begrijpt niet waarom dit zo is (gehoorverslag CGVS, pp. 17-18). Dit is toch wel opmerkelijk temeer Mr. A.(...) D.(...) (OV 6.475.689) zelf de asielprocedure heeft doorlopen en bijgevolg op de hoogte is van de noodzaak van het staven van een asielrelaas aan de hand van concrete gegevens. Verder verklaart u dat ze dergelijk nieuws niet aan u zouden hebben willen communiceren omdat ze discreet zijn over dergelijke zaken (gehoorverslag CGVS, p. 21). Gezien het feit dat de verschillende organisaties de arrestaties wel degelijk accuraat bijhouden en publiceren (zie SYR2010-027w) biedt uw uitleg geen afdoende verschoning. Er dan andermaal op gewezen dat dergelijke informatie belangrijk is, stelt u dan plots dat u via Mr. D.(...) zou hebben vernomen dat de drie zijn vrijgelaten na te zijn mishandeld. U gevraagd waarom u dit niet onmiddellijk hebt verteld toen u hiernaar werd gevraagd, stelt dat men u niet zou hebben gevraagd of ze al dan niet vrijgelaten waren (gehoorverslag CGVS p. 21). Weerom kan uw antwoord totaal niet overtuigen daar u expliciet werd gevraagd wat u wist over de huidige toestand van deze drie personen en er hieromtrent geen misverstand kan zijn ontstaan. Het feit dat u uw verklaringen pas na confrontatie aanpast ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

In de marge dient er ook nog te worden aangestipt dat het binnen de Syrische context weinig geloofwaardig is dat uw vader tijdens zijn aanhouding op het bureau van de Amn Siyasi vanuit zijn cel vlug een telefoongesprek zou hebben kunnen plegen met uw broer J.(...) opdat hij u in veiligheid kon brengen (gehoorverslag CGVS, p. 6). Het kan vooreerst al niet overtuigen dat de veiligheidsdienst uw vader in het bezit zou hebben gelaten van zijn gsm, dit terwijl ze het noodzakelijk achtten hem op te pakken en in een cel op te sluiten. Verder is het niet geloofwaardig dat uw vader dan ook nog eens het risico zou hebben genomen deze telefoon te gebruiken daar hij er toch van kon uitgaan dat, zo hij hierbij zou worden betrapt, dit consequenties voor hem zou inhouden.

Ook de manier waarop u beweert het land te hebben verlaten is gezien de door u geschetste context ongeloofwaardig. U beweert op 2 oktober 2009 van Damascus via Aleppo tot aan de stad Bab al Hawa (grens met Turkije) eerst met een taxi, en dan vanaf Aleppo met een privéwagen te hebben gereisd en dit zonder in het bezit te zijn van enig document. Toen u er gevraagd werd wat u gedaan zou hebben in geval van een controle onderweg komt u niet verder dan te stellen dat u 'op geluk hoopte' (gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze loze bewering kan weerom niet overtuigen. Ook de manier waarop u doorheen Turkije beweert te hebben gereisd is zeer bedenkelijk. Zo is het weinig aannemelijk dat de smokkelaar u weliswaar voorzien zou hebben van een 'Palestijns document', doch u niet de naam die op dit document werd gebruikt zou hebben meegedeeld. U gevraagd wat u bijgevolg zou doen in geval van een identiteitscontrole, stelt dat er u was meegedeeld dat u in dat geval enkel het document diende te tonen (gehoorverslag CGVS, p. 9). Uw uitleg kan totaal niet overtuigen daar er op zijn minst van u verwacht kan worden vertrouwd te zijn met 'uw identiteit' aangezien bij een routinecontrole door de Turkse autoriteiten u onmiddellijk door de mand zou vallen.

Wat betreft uw 'réfugié sur place' activiteiten, namelijk uw deelname aan de hongerstaking van november 2009, uw deelname aan de betoging op 12 maart 2010 voor de Syrische ambassade en uw deelname aan een betoging (datum u onbekend) voor het parlement (gehoorverslag CGVS, p. 19), dient er te worden opgemerkt dat u bij deze acties geen prominente, laat staan leidinggevende rol, op u hebt genomen (gehoorverslag CGVS, p. 19 + vier foto's van uzelf). U was enkel aanwezig in de hoedanigheid van een gewone deelnemer. In dezer dient aangestipt dat het CGVS wat betreft de door u beweerde vluchtaanleiding in Syrië tot de conclusie is gekomen dat uw verklaringen terzake bedrieglijk zijn. Gezien de afwezigheid van vervolging tegen uw persoon in uw land van herkomst en gezien het feit dat u binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente rol speelt, is het niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn u te identificeren als opposant van het regime. Zo verklaart u zelf dat u niet weet of de Syrische autoriteiten op de hoogte zijn van uw activiteiten in België (gehoorverslag CGVS, p. 21). Het door u neergelegde attest van de PYD (dd. 16/02/2010) heeft gezien bovenstaande observaties slechts een zeer relatieve waarde. Het vormt daarenboven geen bewijs van de door u beweerde problemen in Syrië en werd ter uwen behoeve opgesteld (gehoorverslag CGVS, p. 18).

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw rijbewijs, een voorlopig attest "shahada tarief", een akte van bekendheid en de gezinssamenstelling van uw vader, hebben betrekking op uw identiteit, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan. Het doktersattest van Dr. A.(...) M.(...), dd. 13/03/2004, maakt melding van uw ziekenhuisopname op 12 maart 2004 omwille van een schotwonde. Dit is opmerkelijk aangezien u beweert pas op 13 maart 2004 te zijn neergeschoten (gehoorverslag CGVS, pp. 13-14; zie vertaling doktersattest). Voorts dient nog opgemerkt dat dergelijke

documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een coherent relaas, wat gezien bovenstaande observaties niet zo blijkt te zijn. Uit het Belgisch doktersattest van het UMC Sint-Pieter (dd. 23/12/09) blijkt dat er effectief een litteken werd vastgesteld, doch blijkt ook dat men zich baseert op uw verklaringen over het hoe en wanneer deze verwonding werd opgelopen. Het loutere feit dat u een dergelijke verwonding hebt opgelopen wordt door ons niet betwist, doch gezien bovenstaande observaties kan er ernstig getwijfeld worden aan de omstandigheden waarin u deze verwonding hebt opgelopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van het Verdrag van Genève, voert verzoeker aan dat in zijn hoofde wel degelijk een ernstige vrees voor vervolging bestaat, te wijten aan het feit dat hij behoort tot de minderhedengroep van de Koerden in Syrië en hij sympathisant is van de PYD.

Verzoeker wijst in een eerste onderdeel op de slechte situatie van de Koerden in Syrië en stelt dat de Koerden als minderheidsgroep geregeld in opstand komen in Syrië gezien de weinige rechten die hen worden toegekend. Daarenboven worden ze volgens verzoeker beschouwd als “vreemdeling” in hun eigen land. Hij verwijst in dit verband naar de informatie gevoegd als bijlage bij het verzoekschrift, waarin de situatie en de slechte levensomstandigheden waarin de Koerden leven in Syrië, met inbegrip van de discriminatie ten aanzien van hen, wordt geschetst. Verzoeker herhaalt dat hij naar aanleiding van de opstand van 13 maart 2004 in zijn linker dijbeen werd getroffen door een kogel. Hieruit dient volgens verzoeker te worden besloten dat hij in het verleden reeds werd vervolgd door de Syrische autoriteiten omwille van het feit dat hij Koerd is. Hij heeft bijgevolg een gegronde vrees voor vervolging wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep. Daarnaast wijst verzoeker erop dat hij, zoals de andere Koerden in Syrië, wordt beschouwd als een vreemdeling in zijn eigen land. Dit blijkt onder meer uit zijn rijbewijs, waar bij nationaliteit ‘vreemdeling’ vermeld staat. Verzoeker stelt dat uit de door hem bijgebrachte informatie en zijn relaas duidelijk blijkt dat de Syrische autoriteiten sterk optreden tegen de Koerden. In geval van terugkeer zou hij dan ook opnieuw worden blootgesteld aan de aldaar heersende discriminatie ten aanzien van de Koerden, het gebrek aan recht op sociale en economische rechten, vervolgingen, enz. zodat hij dient te worden erkend als vluchteling in overeenstemming met het Verdrag van Genève.

In een tweede onderdeel verwijst verzoeker naar de tekst van Amnesty International, die als bijlage bij het verzoekschrift wordt gevoegd en waaruit blijkt dat de Syrische autoriteiten hard optreden tegen bijeenkomsten gehouden door de PYD. Hij herhaalt dat hij tot op heden nog steeds wordt gezocht omwille van zijn deelname aan de viering naar aanleiding van het zesjarig bestaan van de PYD en dat hij in België heeft deelgenomen aan een hongerstaking en aan een betoging voor de Syrische ambassade. Hij benadrukt dat hij in zijn land van herkomst in het verleden wél reeds werd vervolgd of althans dat er gepoogd werd hem te vervolgen. Voorts stelt hij dat niet enkel personen met een prominente of leidinggevende rol in aanmerking komen voor vervolging, maar elke sympathisant van de PYD. Hij wijst er verder op dat het vieren van een verjaardag niet noodzakelijk op dezelfde dag dient plaats te vinden als de eigenlijke verjaardag, temeer nu de sympathisanten van de PYD kennis hebben van het hardhandig optreden van de Syrische autoriteiten tegen bijeenkomsten georganiseerd door de PYD. Verzoeker verduidelijkt dat door de viering te houden op 2 september 2009 in plaats van op 20 september 2009, de sympathisanten hoopten dat de Syrische autoriteiten geen kennis zouden hebben gehad van de festiviteiten. Verder erkent verzoeker dat hij kennis had van de aanwezigheid op de viering van de Politieke Veiligheidsdienst. Hij stelt de viering echter niet te hebben verlaten omdat hij geen verraad wenste te plegen ten aanzien van zijn partij. Wat betreft de motivering van de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat hij geen kennis zou hebben gehad van de naam gebruikt op het Palestijns identiteitsdocument dat werd afgegeven door de smokkelaar, werpt verzoeker op dat hij slechts het diploma lager onderwijs heeft behaald waardoor hij niet goed kan lezen of schrijven. Daarenboven heeft hij zich op het moment van het overhandigen van het Palestijnse document geen concrete vragen gesteld. Het enige waar hij nog op wachtte was het zo spoedig mogelijk verlaten van zijn land van herkomst, zonder zich op dat ogenblik al te veel vragen te stellen, aldus nog verzoeker.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen

als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, en de schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het motiveringsbeginsel, voert verzoeker aan dat hem minstens het subsidiaire beschermingsstatuut dient te worden toegekend. Verzoeker herhaalt dat hij in het verleden reeds werd bedreigd met de dood en met een mogelijke arrestatie en stelt dat dit in de toekomst, moest hij terug keren naar zijn land van herkomst, nog zou gebeuren. Uit de contacten met zijn familie blijkt immers dat de Syrische autoriteiten nog maandelijks op zoek zijn naar hem, zodat hij in geval van terugkeer naar Syrië een reëel risico loopt op ernstige schade, onmenselijke of vernederende behandeling. Hij zet vervolgens de criteria vervat in hoger vermelde richtlijn uiteen en linkt deze aan de door hem uiteengezette feiten. Tot slot stelt verzoeker dat hij blijkens de bestreden beslissing niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zonder dat hiervoor enige motivatie wordt gegeven zodat hij geen weet heeft van de elementen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ertoe hebben gebracht deze beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker voegt volgende stavingstukken als bijlage bij zijn verzoekschrift: een medisch attest van 23 december 2009, zijn lidkaart van de PYD van 16 februari 2010, foto's van de hongerstaking van november 2009 en van de betoging voor de Syrische ambassade op 12 maart 2010, het Amnesty International Report 2010 "Syria – the state of the world's Human Rights", een artikel uit de New York Times "Foreigners in their own land", het artikel "Syria's Kurds Struggle for Rights", een rapport van Human Rights Watch van oktober 1996 "Syria. The silenced Kurds", zijn rijbewijs en een document van Amnesty International "Syrië: un adolescent tué et des dizaines de personnes blessées dans des affrontements entre Kurdes et forces de sécurité".

Ter terechtzitting legt verzoeker de eensluidende vertalingen neer van onvertaalde stukken toegevoegd aan het administratief dossier, met name van een "uittreksel uit het familieregister van de geregistreerden in het register van Ajanib (buitenlanders) van de provincie Al-Hasaka", een "bewijs van bekendheid", een "bevel tot onderzoek en verhoor" en een "particulier rijbewijs type B).

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag afgewezen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen dat (i) hij beweert sinds 2 september 2009 door de Syrische autoriteiten te worden gezocht omwille van zijn deelname aan de viering van de verjaardag van de PYD diezelfde dag en dat drie andere deelnemers opgepakt zouden zijn, terwijl uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de oprichtingsdatum van de partij 20 september 2003 is en uit diezelfde info blijkt dat er nergens een spoor terug te vinden is van de arrestaties van de door verzoeker genoemde personen, terwijl verschillende betrouwbare instanties nochtans naar best vermogen proberen de vrijheidsberovingen door de Syrische autoriteiten – die effectief erg repressief tegen de bewuste partij optreden – bij te houden en te publiceren en het bovendien niet kan overtuigen dat de deelnemers aan de viering wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat zij door de Politieke Veiligheidsdienst werden gefilmd doch het niet nodig zouden hebben gevonden te vluchten louter en alleen omdat zij het feest wilden beëindigen, (ii) hij vooreerst expliciet stelde geen verdere informatie te hebben met betrekking tot de drie gearresteerden ondanks het feit dat hij beweert contacten te hebben met de PYD hier in België, om nadat hij er diverse malen werd op gewezen dat dergelijke informatie belangrijk is, te stellen dat hij zou vernomen hebben dat de drie zijn vrijgelaten na te zijn mishandeld, (iii) het binnen de Syrische context weinig geloofwaardig is dat zijn vader tijdens zijn aanhouding op het bureau van de Amn Siyasi vanuit zijn cel vlug een telefoongesprek zou hebben kunnen plegen met verzoekers broer opdat deze hem in veiligheid kon brengen, (iv) ook de manier waarop hij beweert het land te hebben verlaten ongeloofwaardig is, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (v) gezien de afwezigheid van vervolging tegen zijn persoon in zijn land van herkomst en gezien het feit dat hij binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente rol speelt, het niet aannemelijk is dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn om hem, op grond van zijn 'réfugié sur place' activiteiten, te identificeren als opposant van het regime, (vi) het attest van de PYD geen bewijs vormt van de door hem beweerde problemen en ter zijner behoefte werd opgesteld, het doktersattest van 13 maart 2003 melding maakt van zijn ziekenhuisopname op 12 maart 2003 omwille van een schotwonde terwijl verzoeker verklaart pas op 13 maart 2003 te zijn neergeschoten, uit het Belgisch doktersattest van 23 december 2009 blijkt dat er effectief een litteken werd vastgesteld doch dat men zich verder baseert op verzoekers verklaringen over het hoe en waar deze verwonding werd opgelopen en de overige documenten betrekking hebben op zijn identiteit, welke op zich niet ter discussie staat.

2.5. Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend, de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag

betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker dient daarbij aan te tonen dat er in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin. Vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 veronderstelt een voortdurende of systematische schending van de mensenrechten die een ernstige aantasting van de menselijke waardigheid inhoudt en tegen dewelke een staat niet wil of niet kan beschermen (J.C. Hathaway, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 101 e.v.). Krachtens artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) moet de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève “ a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden; b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a)”.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich echter niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd. Hierbij volstaat het niet op algemene wijze te verwijzen naar de bestaande situatie in het land van herkomst. Het louter neerleggen van en citeren uit rapporten over de situatie van de Koerden in Syrië toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Conventie van Genève aan. Ook het louter behoren tot een bepaalde etnische of sociale groep wijst er niet automatisch op dat verzoeker persoonlijk en systematisch wordt vervolgd. De vrees voor vervolging dient steeds *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijkt hier in gebreke zoals blijkt uit wat volgt. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een sociale groep irrelevant.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier, concludeert de Raad, in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat verzoekers vluchtrelaas over de hele lijn ongeloofwaardig is zodat hij er allerminst in slaagt om een gegronde vrees voor vervolging vanwege de Amn Siyasi aannemelijk te maken

2.6.2. Blijkens verzoekers verklaringen ontvluchtte hij zijn land van herkomst omdat hij sinds 2 september 2009 door de Syrische autoriteiten wordt gezocht omwille van zijn deelname aan de viering van de verjaardag van de PYD diezelfde dag. Drie andere deelnemers aan de viering zouden zijn opgepakt. Ter staving van zijn relaas voegt hij bij zijn verzoekschrift een artikel van Amnesty International van 26 maart 2010 waaruit blijkt dat de Syrische autoriteiten hard optreden tegen bijeenkomsten gehouden door de PYD. Het louter verwijzen naar informatie over het optreden van de Syrische autoriteiten vormt echter op zich geen bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten en doet geen afbreuk aan de vaststellingen van de bestreden beslissing dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt – die door verzoeker overigens niet wordt weerlegd of ontkracht – blijkt dat de oprichtingsdatum van de partij 20 september 2003 is zodat het heel opmerkelijk is dat er op 2 september 2009 een viering zou zijn doorgedaan naar aanleiding van het zesjarig bestaan van de PYD en uit diezelfde info blijkt dat er nergens een spoor terug te vinden is van de arrestaties van de door verzoeker genoemde personen, terwijl verschillende betrouwbare instanties nochtans naar best vermogen proberen de vrijheidsberovingen door de Syrische autoriteiten – die effectief erg repressief tegen de bewuste partij optreden – bij te houden en te publiceren. De verklaring die verzoeker geeft in het verzoekschrift voor het feit dat de viering doorging op 2 september in plaats van op 20 september, namelijk dat de sympathisanten hoopten dat de Syrische autoriteiten op deze manier geen kennis zouden hebben gehad van de festiviteiten, kan geenszins overtuigen, temeer verzoeker zelf verklaarde dat er veel informanten voor de autoriteiten werken (administratief dossier, stuk 4, p. 5). Ook verzoekers houding – aanwezig blijven op het feest terwijl hij wist dat ze gefilmd werden – is naar het oordeel van de Raad niet verenigbaar met de door hem beweerde vrees voor de Amn Siyasi. Overigens blijken verzoekers verklaringen in dit verband niet eensluidend te zijn. Immers, waar hij thans in het verzoekschrift stelt dat hij de viering niet heeft verlaten omdat hij geen verraad wilde plegen, verklaarde hij tijdens zijn gehoor dat niemand vluchtte omdat ze het feest wilden afmaken (administratief dossier, stuk 4, p. 5).

2.6.3. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing (i) dat hij vooreerst expliciet stelde geen verdere informatie te hebben met betrekking tot de drie gearresteerden ondanks het feit dat hij beweert contacten het hebben met de PYD hier in België, om nadat hij er diverse malen werd op gewezen dat dergelijke informatie belangrijk is, te stellen dat hij zou vernomen hebben dat de drie zijn vrijgelaten na te zijn mishandeld en (ii) dat het binnen de Syrische context weinig geloofwaardig is dat zijn vader tijdens zijn aanhouding op het bureau van de Amn Siyasi vanuit zijn cel vlug een telefoongesprek zou hebben kunnen plegen met verzoekers broer opdat deze hem in veiligheid kon brengen, ook maar enigszins te verklaren of te weerleggen. Deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

2.6.4. Verzoeker betwist evenmin het onderdeel van de motivering waar wordt gesteld dat hij niet kan overtuigen waar hij beweert van Damascus tot aan de grens met Turkije te hebben gereisd zonder in het bezit te zijn van enig document. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen.

Gelet op het risico dat verzoeker liep om tijdens identiteitscontroles te worden tegengehouden, is het, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, voorts niet aannemelijk dat verzoeker doorheen Turkije zou zijn gereisd met een 'Palestijns document' zonder echter de naam te kennen die op dit document vermeld stond. Zelfs indien verzoeker niet goed zou kunnen lezen, wat overigens slechts een blote bewering is, dan nog kan er redelijkerwijs van worden uitgegaan dat de smokkelaar de naam mondeling aan verzoeker zou hebben meegedeeld zodat hij bij een routinecontrole door de Turkse autoriteiten niet onmiddellijk door de mand zou vallen. De verklaring die verzoeker in het verzoekschrift geeft voor zijn onwetendheid dienaangaande, namelijk dat hij op het ogenblik dat hem het Palestijnse document werd overhandigd geen concrete vragen heeft gesteld, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen.

2.7. Inzake verzoekers 'politieke' activiteiten in België, met name zijn deelname aan een hongerstaking en aan een betoging voor de Syrische ambassade, benadrukt de Raad dat, indien zoals in casu de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie moet met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en de vreemdeling moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom hij vervolging vreest, onder meer met betrekking tot zijn achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen. Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in het geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden. (UNHCR, *"Note on réfugié sur place claims"*, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene.

Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, speelde verzoeker bij de acties waaraan hij in België deelnam geen prominente, laat staan leidinggevende rol en was hij enkel aanwezig als gewone deelnemer. Verzoeker beweert dan wel dat hij in Syrië wordt gezocht en vervolgd, doch de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde op goede gronden dat verzoekers verklaringen betreffende zijn beweerd rechtstreekse vluchtaanleiding bedrieglijk zijn. Gezien de afwezigheid van vervolging tegen zijn persoon in zijn land van herkomst en gezien het feit dat hij binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap in België geen prominente rol speelt, acht het Raad het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet aannemelijk dat de Syrische autoriteiten in staat zouden zijn om verzoeker te identificeren als opposant van het regime. Verzoeker meent weliswaar dat niet alleen personen met een prominente of leidinggevende rol in aanmerking komen voor vervolging en elke sympathisant van de PYD dit risico loopt, doch hij brengt geen concrete, objectieve informatie bij ter staving van deze beweringen. Het door verzoeker voorgelegde attest van de PYD doet geen afbreuk aan deze overwegingen. Vooreerst vertoont het een duidelijk gedongen karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Daarenboven vormt het geenszins een bewijs van de door verzoeker beweerd vervolgingsfeiten in Syrië.

2.8. In zoverre verzoeker nog verwijst naar de opstand van 13 maart 2004, waarbij hij door een kogel werd getroffen in het linker dijbeen, wijst de Raad erop dat het hardhandig optreden van de ordediensten naar aanleiding van rellen waarbij een steeds woester wordende menigte alles begon te vernielen (administratief dossier, stuk 4, p. 11) bezwaarlijk kan worden beschouwd als een persoonsgerichte vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat dit incident niet aan de basis ligt van zijn vlucht uit Syrië en hij ten gevolge van zijn deelname aan de opstand geen problemen heeft gekend met de Syrische autoriteiten (administratief dossier, stuk 4, p. 11). Evenmin kende hij problemen met de autoriteiten omwille van zijn deelname aan vergaderingen van de PYD sinds 2006 (administratief dossier, stuk 4, p. 16-17). Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij in het verleden reeds werd vervolgd door de Syrische autoriteiten omwille van het loutere feit dat hij een Koerd is.

2.9. Wat betreft verzoekers voorgelegde rijbewijs, de gezinssamenstelling, zijn bewijs van bekendheid en het bevel tot onderzoek en verhoor wijst de Raad erop dat deze stukken geen bewijs vormen van de door verzoeker aangehaalde feiten of de beweerde vervolging. Verzoeker legde in de loop van de administratieve procedure tevens twee doktersattesten voor. De Raad stelt vast dat verzoeker de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot deze stukken niet betwist. De Raad neemt dan ook om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze attesten niet in aanmerking als bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.11. In zoverre de schending van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, wordt aangevoerd dient te worden vastgesteld dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, verstreek blijkens artikel 38 van voormelde richtlijn op 10 oktober 2006, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

2.12. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Om voor de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking te komen moet verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden op een reëel risico op ernstige schade aantonen bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Verzoeker beroept zich voor zijn verzoek op subsidiaire bescherming op dezelfde elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. In acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoonde dat hij wordt vervolgd of geveiseerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker meent dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het tweede middel feitelijke grondslag mist. De eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont immers aan dat de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

2.13. De Raad wijst er ten slotte op dat de situatie van de Koerden in Syrië zorgwekkend en verslechterd is de laatste jaren, hetgeen een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt, doch het is de taak van de asielinstanties om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken is of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging of een reël risico op ernstige schade. Het loutere feit Koerd te zijn uit Syrië, al dan niet “ajnabi”, en het daaraan gekoppeld ontzegd zijn van in het verzoekschrift voorgehouden algemene culturele en sociale rechten op zich is onvoldoende om te besluiten tot de erkenning van de vluchtelingenstatus of het toekennen van de van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS